

KONINGSPALM

KONINGSPALM

Karin Clapton

Schrijver: Karin Clapton
Omslagfoto: H.P. van Leeuwen

Eerste druk Koningspalm 2022 Brave New Books.

Andere boeken van Karin Clapton:

Time Developed	- gedichtenbundel (merendeels Engelstalig)
Whispers of time	- gedichtenbundel (Engelstalig)
Crest of time	- gedichtenbundel (Engelstalig)
Hoge Bomen	- roman
Hoge Bomen	- roman E-Book
Choices	- vertaling Hoge Bomen (Engels)

Website: <https://www.bravenewbooks.nl/karinclapton>

ISBN: 9789464485547

Door een challenge in lockdown heb ik eindelijk mijn boek voltooid.
Gelukkig heb ik mijn challenge gewonnen want als dat niet het geval was dan zou mijn tegenprestatie zijn; koffiedrinken, absoluut geen optie voor mij!
Dus wat ik vervolgens iedere dag deed, steevast en gemotiveerd mijn laptop pakken en schrijven,met als resultaat dit boek.

Dank je Dolly voor deze challenge en push die ik nodig had!

De gedetailleerde passages over Australie (Sydney) en Cuba lezen als een beeldregistratie.

Ellie staarde voor zich uit en keek hoe Charlotte zich met het speelgoed, die voor haar op de grond lag, zich kostelijk zat te vermaken.

Iedere dag ontdekt “Charlie” weer wat nieuws. Sinds kort had zij haar eerste wankelende stapjes gezet en nu waggelt ze als ’n echt klein mensje, nog vrolijker, de kamers door, alleen schat ze de hoogtes nog niet goed in. De trap of de stoep af gaat ook nog niet geheel feilloos.

Het water waar de zee en de haven in elkaar stroomde was erg rustig, ze genoot dagelijks van het uitzicht wat de woning haar bood. Ze zat er vaak aan het eind van de middag, wanneer de lucht en de zee zo mooi in elkaar overgingen net voor zonsondergang. Genietend in de luie grote aftandse fauteuil die een perfecte plek op het terras had, in gedachte verzonken de omgeving in zich op nemend.

De zee had altijd al een bepaalde aantrekkingskracht op haar, het gaf haar de rust en inspiratie die ze gebruikte om op te laden.

Realiserend hoe gelukkig ze zich voelde sinds ze besloten had om de stap te nemen om haar “leven“ radicaal te verwisselen voor het geluk wat ze hier had gevonden.

Het is alweer meer dan twee jaar geleden dat de verhuizing naar Australië had plaats gevonden.

Met weemoed moest ze even denken aan het knusse appartementje in Manly wat Albert voor haar gevonden had. Ze had daar de eerste tijd gewoond van haar zwangerschap. Er verscheen 'n glimlach op haar gezicht door die herinnering. Charlie eiste haar aandacht op en brabbelde wat tegen haar, ze was weer gelijk terug naar het moment van nu en alert van de dingen om haar heen.

Ze pakte haar dochtertje op en liep door de openstaande deuren naar binnen, de lucht voelde zwoel aan en omhelsde hen direct.

De zweetdruppeltjes op het voorhoofd van het kleine meisje dwarrelde langzaam langs de brug van haar neusje naar beneden. Ze was zo druk geweest want iedere stap kostte het kleintje alsnog heel wat inspanning en moeite.

Het geluid van de telefoon drong tot haar door, ze was vergeten de telefoon mee naar binnen te nemen.

Nog net op tijd voordat er opgehangen werd pakte ze met de andere hand de telefoon, "hallo" ze hoorde aan de andere kant Percy zijn stem, "heb je de foto's al ontvangen en bekeken?" "uh ja ik heb ze vanmorgen ontvangen en ga ze vanavond rustig bekijken, heb jij uh hoe heet hij nog kunnen bereiken voor 'n shoot?"

Ze luisterde naar zijn antwoord en keek naar de tafel waar de lay-outs van de artikelen en foto's die ze voor de komende maanden gepland had verspreid lagen en nog door moest nemen, ze gunde het 'n blik en zou er die avond nog aan beginnen, 'ze moest er die avond aan beginnen' zuchtte ze en haalde haar schouders op.

Ellie schoof er 'n aantal door elkaar en pakte er een uit. Ze zag de kwaliteit die garant staat voor Percy's werk, ze hield ervan zoals hij zijn werk deed. "He Percy ik bel je in de loop van de week en dan kunnen we het kortsluiten" 'n kort en zo kenmerkend voor hem "okay" was te horen en ze legde de telefoon bovenop de

stapel van door te nemen werk. ‘Ach James zou toch laat thuis zijn vanavond dus....’

Nadat ze Charlie in bad had gedaan, eten had gegeven en de rest van het dagelijkse ritueel, keek ze hoe haar dochtertje uiteindelijk zo heerlijk ontspannen in haar bedje lag, languit op haar rug en armpjes bij haar hoofdje haar favoriete knuffel omhelzend.

Met ‘n soort automatisme controleerde ze het raam en de daarvoor geplaatste hor en richtte nog ‘n laatste blik op het uitzicht wat van hieruit te zien was.

Charlie’s slaapkamer had ‘n prachtig uitzicht op de haven van Sydney. De Harbourbridge in de verte, het Operagebouw en de Circular Quay met de altijd aan en afvarende ferries vol met forensen en toeristen.

Zelf gebruikte ze de Manly ferry en de Metro vaak om snel in het centrum van Sydney te komen, zodat ze niet via Mosman en de brug over hoefde met het verkeer wat vaak vaststond bij de brug, ‘nee de ferry was vaak de uitkomst’ dacht ze vastbesloten.

Ze liep de trap af naar beneden en dacht erover om overal ‘n beetje meer vaart achter te zetten en het de energie en de aandacht te geven die het verdiende tenslotte was het haar ‘inkomen’.

De laatste tijd had ze alles ‘n beetje in ‘n te relaxed tempo gedaan, ze wist dat het nu tijd was om de draad weer geheel op te pikken en zich totaal op haar werk te storten.

Ze dacht aan Bo en Percy die beide ‘n behoorlijk deel hadden ‘overgenomen’, ook al was het maar tijdelijk, nu had ze er weer volop zin in.

Ze schonk zichzelf ‘n lekker glas rode wijn in, schoof de foto’s allemaal naar een kant zodat ze meer overzicht kreeg van de uitgewerkte artikelen, reportages en de bijbehorende foto’s.

De avond was voorbij zonder dat ze er erg in had. De tafel leek ‘n ongeordende rommel maar zij wist precies waar, hoe en waarom het zo gerangschikt lag.

“Leuk om je weer zo enthousiast aan het werk te zien, ga je er weer helemaal voor?” James was inmiddels thuisgekomen en kuste haar gedag. “Bo heeft zeker lopen zeuren dat je weer eens jouw deel moest gaan doen?”

Ze moest lachen om het ondertoontje wat zo duidelijk erdoorheen klonk, ‘zo James’!

Hij schonk voor hen beide nog een glas wijn in en kwam ook aan tafel zitten, pakte wat papieren uit zijn attachékoffer en legde die met ‘n klap op de tafel, Ellie was zo geconcentreerd dat ze ervan schrok en lachte om haar reactie.

“Ja Percy belde en ‘gewoon’ wat hij zei deed me realiseren dat het nu toch weer echt tijd was om mijn deel te doen” zei ze omdat ze zijn vragende blik zag.

Ze praatten nog wat over wat ze allebei die dag hadden gedaan, en James informeerde naar Charlie, die hij nog even ‘n nachtkusje ging brengen.

Voordat ze het bed instapte keek ze naar de pikzwarte lucht en de fonkelende sterren die van hier duidelijk te zien waren, ze hadden wel geluk om op deze locatie te wonen.

Toen ze hier voor het eerst was voor het interview met James kwam ze daarna vaak met de ferry vanuit Circular Quay hierheen. Ze haalde wat te eten op de Corso en ging naar ongeveer deze plek om vervolgens daar neer te strijken en gewoon te relaxen, om in gedachte verzonken voor zich uit te staren over de haven.

Het prachtige uitzicht.

De geluidjes die vanuit de keuken kwamen klonken haar bekend in de oren, altijd als James vrij was ontfermde hij zich om Charlie. Ze draaide zich nog eens om en luisterde naar het gezellige geroezemoes wat zacht tot de slaapkamer doordrong. Hoe ingewikkeld en lastig het in het begin verliep hoe natuurlijk het nu was.

“He Ellie, Percy belde gisterenavond nog toen je al in bed lag of je hem later wilt terugbellen want het gaat hem om een bepaalde serie waar je naar zou kijken”. Ellie mompelde ‘n antwoord terwijl ze de badkamer inliep wat James niet echt kon ontcijferen maar wel naar kon raden, want zo serieus als Ellie normaal haar werk nam was bewonderenswaardig.

Het raam in de badkamer was open en ze kon de frisse geur van de ochtend en de bloesem ruiken. Door het openstaande raam kon ze ook de arriverende auto die op het grind tot stilstand kwam horen aankomen. Ze pakte haar kleding en versnelde het proces ‘n beetje omdat ze toch wel nieuwsgierig was naar wie het was, zo vroeg.

Haar shirt nog vastknopend liep Ellie naar binnen en zag Bo met Charlie in haar armen op het terras staan, het donkere haar en de gebruinde armpjes van Charlie staken zo af tegen de blanke huid en het blonde haar van Bo.

“He hoi, leuk dat je er bent ik hoopte al dat jij het was” zei Ellie.

Er werd thee gezet en de twee kletsten wat bij, “zullen we maar gelijk de serie waar Percy het over had bekijken en dan kunnen we ook de rest doornemen”.

Bo pakte een stapel A4tjes en vergeleek de ene met de andere foto, en legde ze in ‘n volgorde die voor haar perfect leek.

Ondertussen was Ellie’s aandacht verdeeld tussen Charlie en het werk wat voor haar op tafel uitgespreid lag. Ze merkte dat dit best te combineren was. ‘Ze had alleen ‘n pauze van werk genomen omdat tja waarom eigenlijk, om te genieten van Charlie’s eerste maanden’ ze keek voldaan naar zowel Charlie als haar werk.

Ze voelde het overladende enthousiasme om zich weer als vanouds geheel op haar werk te richten.

Ze dacht even terug aan de tijd toen ze met haar bedrijfje in Londen zat. Aan het begin en daarna de ontwikkeling van het tijdschrift dat ze destijds had

geïntroduceerd, hoe gemakkelijk ze de verhuizing van het bedrijf naar Australië had kunnen realiseren.

Weliswaar, dacht ze, ‘absoluut met de hulp van Albert die het juiste pand had gevonden en Percy die na de eerste opdracht ook voor haar wilde blijven werken, ze had zeker geboft’ stelde ze vast met zo’n team beste mensen bij haar.

“Wanneer komt Percy langs, goh die heb ik al ’n tijd niet gezien. Laatst nog op de Cross, maar ik kon niet stoppen dus verder niets van ‘hem gehoord’? Vroeg Bo benieuwd.

“Ja, ik denk dat ‘hij in de loop van de week langs zal komen, in ieder geval zoiets zei ‘hij gisteren’. Ze schonk de mokken weer vol met dampende thee en nam ’n hap van het overheerlijke chocolate chipkoekje wat onafscheidelijk gepaard ging bij ’n mok thee.

Aan het eind van de dag lag er ’n opeengestapelde hoop foto’s in de juiste volgorde en de daarbij behorende artikelen op tafel waar Bo hard aan gewerkt had.

Ze hadden samen de planning van de lay-outs al redelijk voor elkaar gekregen die dag.

Tevreden leunde Ellie achterover tegen de rugleuning van de oversized bank, ’n bank waarin je geheel kon verdwijnen. Ze trok haar voeten op en zat in kleermakershouding voldaan naar de tafel te kijken.

“Okay ik denk dat ik morgen naar Percy ga, ik heb zin om er weer helemaal voor te gaan en dan neem dit wel allemaal mee. We hebben het nu wel in orde hé?” Bo knikte instemmend.

Ze bleef op haar baan rijden, en naderde de Harbour bridge ze zag het centrum van Sydney uitgestrekt voor zich liggen.

Terwijl ze het verkeer naast haar in de gaten hield draaide ze de volumeknop van de cd-speler wat harder haar voet drukte met meer kracht op het gaspedaal, zodat het net voelde alsof ze op het ritme van de muziek reed.

Op zulke momenten kon ze echt van het rijden genieten en liet ze zich helemaal in beslag nemen door de dynamiek van de auto die haar soepel door het verkeer heen voer.

Door het open raampje blies de zachte lente lucht naar binnen, maar tevens de geur van de oude ferry's toen ze over de brug reed.

Ze volgde de borden Bondi Beach waar Percy 'n mooi appartement aan de trendy boulevard had. De sfeer die zijn huis uitademt is erg relaxend en zo Percy. Met de kaarsen, wierrook, kussens en diverse prachtige Perzische tapijten die in ieder vertrek op de grond verspreid lagen.

De grote boekenwand die twee wanden bestreek bood alsnog niet genoeg ruimte aan zijn immense collectie. Gevolg hiervan was dat er nog overal stapels boeken en tijdschriften hier en daar lagen.

Zoals altijd kon ze auto daar makkelijk kwijt en draaide het parkeervak in, naast Percy zijn Jeep. Ze pakte de stapel papieren in een hand, haar mobiel in de andere sloot de auto af en liep naar de ingang van het complex.

Vanaf boven werd er naar haar gefloten ze zag Percy die op het balkon stond ze moest lachen: 'Logisch, dacht ze, als de zon schijnt is hij de eerste die buiten is, shirt half open, mouwen opgestroopt, misschien 'n boek of zijn gitaar in de nabijheid, als hij niet aan het werk was dan was lezen of gitaar spelen zijn uitlaatklep, en de zon natuurlijk!.'

Eenmaal boven leek het of Percy 'n feestje had gehad met de flessen die buiten de deur stonden, hij had de deur op 'n kier gezet, "hi Percy, leuk feest?"

Hij liep naar haar toe en kuste haar op de wang met 'n onherkenbaar gefluister zei hij haar gedag, liep voor haar uit de kamer in.

"Heb je de foto's bij je en wat vond je ervan, wanneer komt het volgende exemplaar uit,...haal je dat trouwens wel?" Ellie knikte en verspreidde de foto's bovenop de kist uit die als tafel diende. Percy pakte een stapeltje en veranderde de

volgorde, “ik denk dat je ze zo moet zien want kijk naar deze,.. Die hoort eigenlijk hier maar op deze manier is het wat experimenteler en probeer je wat nieuws”.

Ellie bekeek de makkelijke en zelfzekere manier van hoe Percy zijn werk deed en waardeerde altijd zijn inspraak, “ja je hebt gelijk maar moet deze dan niet daar” en zo verliep het grote deel van de middag onder het genot van ’n bijhorend drankje. Eenmaal klaar zaten ze op het balkon nog na kletsend en genietend van elkaars gezelschap naar de horizon te staren.

Percy schonk Ellie’s glas nog bij, “blijf je nog wat chillen want dan kunnen we beter wat bestellen, je gaat niet met alleen maar drank op naar huis. Trouwens waarom blijf je niet hier, ik laat je sowieso niet rijden, bel James anders en laat je je auto hier staan.”

Ellie keek naar Percy en besepte dat ze zich altijd erg op haar gemak bij hem voelde, de urenlange conversaties, de ontspannen sfeer ze had het wel gemist. “Ach joh het gaat wel, ik ga gewoon wat later, laten we wat bestellen, goed idee!”. Ze zakte terug in de luie stoel absorbeerde het moment en keek naar de mensen die op de boulevard slenterden en genietend vaak van de ene naar de andere kant liepen, het leek doelloos maar het was rustgevend.

Percy pakte de telefoon en bestelde, hij keek naar hoe Ellie daar zat en dacht.....

Met de fles in zijn hand liep hij naar Ellie en vulde haar glas bij, “hoe heb je nou al die tijd thuis ervaren?” Ellie zuchtte “wel lekker ik ben helemaal bijgetankt en heb zoveel nieuwe ideeën in mijn hoofd kunnen uitwerken” Percy zag hoe ze hem dit met enthousiasme vertelde, hij leunde achterover en staarde naar haar, “wat is er?” “Ik zat alleen te denken; hoor je nog weleens wat van Albert?” Ellie nam net ’n slok van haar wijn en keek langs Percy, “de laatste tijd niet, hij is met Vicky. Ondanks dat we niet zover van elkaar wonen, ik toch geregeld hier in de City kom, is het frappant dat we elkaar amper tegen het lijf lopen, nou nee dus.”

Haar wangen kregen 'n rode kleur viel Percy op. “Hoe is het met die kleine Charlie, wel lachen hoor zo'n klein mensje, de laatste keer bij jullie moest ik wel lachen toen ze zo vlot liep, ik weet nog dat die periode van mijn kids ook zo snel leek te gaan, voordat je het weet...”

“Ja, doe ik ook wel maar Percy,...weet je waar ik zo van baal, dat James altijd of in ieder geval zo vaak weg is, en ik alles maar dan ook alles alleen moet doen, vreselijk, dat valt me af en toe best tegen, ik wil ook weleens aan een stuk door met mijn werk bezig kunnen zijn en dat hij het van me overneemt.

Nee hoor, alleen wanneer 'hij' 's avonds thuiskomt is hij de vader, oh sorry hoor voor dit geklaag, maar...altijd maar zijn werk wat op de eerste plaats komt, tuurlijk die gedrevenheid van hem qua werk waardeerde ik in het begin dus zou ik nu niet over moeten zeuren, hoewel soms denk ik weleens het lijkt wel of hij 'n ander heeft, zo druk is hij altijd, of weg.” Percy vermeed haar blik want 't leek alsof ze 'n antwoord verwachtte. Hij negeerde de hele vraag.

“Welke nieuwe ideeën heb je dan bijvoorbeeld, voor dit exemplaar of gewoon in het algemeen?”

De bel ging en de dampende pizza stond 'n moment later op de grond naast hen, de verleidelijke geur van de knoflook en de andere toppings plaagde de reukzinnen. Ze begonnen gretig de stukken uit elkaar te trekken, Ellie goochelde met het warme stuk van de ene naar de andere hand, de gesmolten kaas droop naar beneden.

Geamuseerd keek Percy naar Ellie die daar tevreden en zo ontspannen zat te genieten van haar “nieuwe” uitdaging.

Afwezig keek ze naar de lege flessen en pizzadoos. De glaasjes, beiden met nog 'n bodempje erin, de lucht van de wierrook verspreidde zich door de kamer naar het balkon,

“Denk jij er nooit aan om weer eens 'n serieuze relatie aan te gaan” Percy glimlachte naar Ellie en schudde zijn hoofd, “nee niet echt ik zit er niet op te

wachten, ik uh..vermaak me best met mijn vrienden en zo, en mijn werk, tuurlijk is het niet hetzelfde maar ik voel me happy momenteel en degene waar ik het mee uit zou houden... ach daar hoef ik niet eens bij stil te staan dat is sowieso geen optie, nee hoor ik vind het helemaal goed zo”

Hij nam 'n trekje van zijn sigaret en blies de rook in perfecte kringetjes naar buiten, Ellie observeerde zijn karakteristieke gezicht, hoe hij zijn sigaret vasthield en vervolgde haar vragenvuurtje, “Je bent al 'n tijd alleen, denk je dat je weer kan gaan delen, ik had daar al moeite mee toen ik Albert leerde kennen en ik was nog niet eens zo lang in mijn uppie.” “Tja, daar heb je gelijk in. Hoewel ik je toen nog niet kende, je had 'n andere fotograaf in dienst toen je hier kwam, mm, nee ik weet het niet, het overkomt je of niet, ik hou me er niet mee bezig, maar het delen daar kan je gelijk in hebben. Ik moet er niet aandenken om continu mijn rommel op te moeten ruimen en me te moeten verantwoorden omdat zij er dan niet tegen zou kunnen, nee ik wil wel mijn eigen leven kunnen leiden en mijn ex herinnert me er redelijk vaak aan hoe het was, nee dank je, even geen ander voor mij.”

De lege pizzadoos werd vochtig en klein gemaakt en in de vuilnisbak gedumpt, de flessen werden bij de reeds andere lege flessen naast de deur gezet.

Inmiddels waren ze naar binnen gegaan, voeten rustend op de kist naast de bergen foto's die er lagen.

Terwijl de warme avondlucht tussen de openstaande balkondeur naar binnen dreef en zich met de wierrook vermengde voelde Ellie zich dan ook totaal ontspannen, ‘alleen hier kan ik me zo voelen, de sfeer, het gezelschap en toch ook de rust die hier altijd aanwezig lijkt te zijn.’ dacht ze, er verscheen 'n glimlach op haar gezicht. “Wat is er?” vroeg Percy nieuwsgierig, “oh ik moest er net aan denken hoe frappant het is dat ik eigenlijk wel veel luitjes ken die of 'n Jaguar hebben of gehad hebben, net als jij, wat had jij ook alweer?” “'n XJS uit '76, en hoe bedoel je die ik had, ik heb 'hem nog steeds alleen gebruik ik hem momenteel niet. Want ik wacht op wat

onderdelen die nogal lang op zich laten wachten, en ja ik rijd er dus niet in maar het is geen kwestie van 'had'. Heb jij 'hem dan nog rijdend gezien?' Ik dacht het wel, donkergroen toch, joh ik vergeet de kleuren, Albert heeft 'n gele E-type en rijdt daar regelmatig in, en logisch die van James ja die vergeet ik niet, zijn donkerblauwe MK.2, die vind ik zo mooi, maar het zal wel aan mij liggen ik lijk mijn vrienden op hun auto's te selecteren".

Beiden schoten in de lach. "Dat zou je haast gaan denken, wat ga je nou doen, bel je James, 'n taxi of blijf je?" wilde Percy weten.

Ellie dacht over de vraag na en besloot dat ze toch naar huis kon rijden over 'n tijdje, "dat moet je zelf weten ik zou het niet doen, je kunt gerust hier blijven kunnen we nog even doorgaan met de lay-out of voor het volgende exemplaar alvast wat op papier zetten, de tijd goed gebruiken." "Okay ik bel James wel even kijken wat hij zegt."

De telefoon ging over maar er werd niet opgenomen, ze probeerde zijn mobiele telefoon maar die was uitgeschakeld, ze haalde haar schouders op, "ik weet niet waar die twee kunnen zijn, Charlie hoort allang op bed te liggen." zei ze hardop tegen zichzelf.

Later op de avond kreeg ze eindelijk James aan de telefoon, "waar was je nou?" "Oh ik moest nog even weg en heb Charlie meegenomen maar die heeft in de auto alleen maar geslapen, dus vandaar dat je me niet mobiel kon bereiken, maak je geen zorgen, ik zie je morgen wel, ik denk dat dat verstandig is, ik kan je ook ophalen maar dan moet je er morgen of zo weer heen je auto halen en dat is nog meer rompslomp, dag lieverd en werk ze nog, groetjes aan Percy."

Ze borg haar telefoon op "weet je voor het volgende exemplaar, of daaropvolgende zou ik eens wat met hotels, qua architectuur willen doen. Herinner je die man nog die bij de shoot aanwezig was, uit Cuba, toen jij die serie van koloniale huizen deed?" Percy groef in zijn geheugen en knikte vaag. "Nou volgens Bo komt hij

naar de conventie. Als wij daarheen zouden gaan en hem vragen naar de mogelijkheden om daar 'n artikel aan te wijden.” “Hm, ja misschien 'n idee ik heb wel zin in 'n verandering, de cultuur en het Caribische gevoel, oh ja hoor. Wat dacht je van de boeren?” onbegrijpend keek ze hem aan, “hè boeren?”

“Ja, die leg je zo prachtig vast, zij hebben zulke sterke, karakteristieke gezichten zo verweerd door de zon en het weer, die gezichten spreken, maar misschien heb je gelijk past het niet in het geheel.”

Ze keek hem nog steeds vragend aan, Percy zijn enthousiasme had duidelijk overgenomen en zij wist niet direct waar hij op doelde. “Waarom ga je er zelf niets mee doen, want het past niet in het concept daar heb je gelijk in maar waarom doe je bijvoorbeeld niet 'n kalender ofzo of iets met portretten en landschappen.”

Verrast liet hij het op zich inwerken en had al enige voorstellingen van hoe, wat en liet zijn gedachte de vrije loop, “geen gek idee, als we er toch heengaan!”

Ellie gaapte, de slaap overviel haar plots en stelde voor er de volgende morgen mee door te gaan.

Ze strekte zich uit, deed de kamerjas aan die op het voeteneind lag en slofte de kamer in toen ze Percy druk bezig zag in de keuken met het klaarmaken van het ontbijt. “mogge” antwoordde ze al geeuwend, “hoelang ben je al op, ik werd wakker van de heerlijke geur van bacon.”

Er stonden twee glazen versgeperste jus d 'Orange op tafel, toast, en marmelade. “Lekker geslapen?” “Oh ja hoor, ondanks dat het hier rumoeriger is heb ik als 'n baby geslapen, heerlijk, maar dat zal ook wel de wijn zijn geweest, want dat merk ik nu nog 'n beetje.”

Na het ontbijt bespraken ze alles nog even vluchtig en samenvattend na.

Voldaan reed ze richting huis via, deze keer, de Sydney Harbour tunnel, niet omdat het sneller was maar eigenlijk meer omdat de zon erg laag stond en in haar ogen scheen, zo kon ze de felle zonneschijn even ontwijken.

Aan de overkant in het tegemoetkomende verkeer herkende ze de gele Jaguar van Albert, ze knipperde met haar lichten in de hoop dat hij het zou zien, ‘goh net wanneer je het erover hebt gehad, als je over de duvel spreekt, toeval ’dacht ze glunderend, nee daar geloofde zij niet in.

Even later hoorde ze haar mobiele telefoon in haar tas afgaan hoe moeilijk was dat om het te negeren, zou het Albert zijn?

Ze was er niet zo opgesteld om overal te worden gestoord door ’n telefoon en zodoende negeerde ze vaak de oproepen, zeker als ze auto reed. Vaak had ze hem niet eens aanstaan. Ze vond dat de telefoon er meer voor haar gemak moest zijn dan om overal maar gebeld (gestoord) te worden door onbenullige gesprekken. Ze was erg op haar rust en privacy gesteld en daarom ook de ‘nood’ van ’n telefoon niet inzag.

Nadat ze eenmaal naar haar voicemail had geluisterd nam zij zelf wel contact op indien nodig.

Eenmaal thuis keek ze naar de display op haar mobieltje en zag dat Albert had gebeld. Ze nam de post door, luisterde naar de boodschappen die ingesproken waren op het antwoordapparaat en las het briefje wat op het tafeltje lag.

Charlie was die morgen opgehaald door Bo die haar regelmatig meenam naar de dierentuin of het strand.

Gelukkig was Charlie ’n makkelijk kind en iedereen was gek op haar.

Ze wilde beslist doorgaan met het idee over de architectuur van de hotels, tevens de huizen en tegelijkertijd om wat over de cultuur te schrijven. Dit zou ’n geheel andere ervaring voor haar zijn, het Caribische gebied, Cuba. Ze voelde ’n warmte door zich heengaan toen ze met die gedachte speelde.

Ellie pakte een cd uit de kast, deed hem in de cd-speler draaide de volumeknop wat harder en ging zich verkleden.

De muziek galmde door het huis en ze had niet eens in de gaten dat er 'n auto het terrein opkwam, 'n moment stijf van schrik stond ze tegenover James die thuis gekomen was “slecht geweten?” plaagde hij haar, toen hij haar 'n kus op de mond gaf.

“Wat laat je mij schrikken, ik was helemaal in gedachte over 'n idee wat ik heb voor 'n komend exemplaar, alleen moet ik dan wel bepaalde dingen regelen. Ik bedoel voor, onder andere, Charlie en dat vind ik moeilijk. Ik zou haar het liefst mee willen nemen maar dat zal onmogelijk zijn, hoewel...?” ”Waar heb je het over?” vroeg James zonder op antwoord te wachten en liep quasi ongeïnteresseerd de keuken in.

“Iets waar ik het gisteren met Percy over heb gehad, iets wat al 'n tijdje in mijn hoofd zit en wat ik echt wil doen, Cuba, de prachtige architectuur, het gevoel van het verleden wat nog zo aanwezig is en Percy kan de emotie van het leven en structuur zo perfect vastleggen, oh ik heb zoveel ideeën maar moet het eerst nog kunnen uitwerken, qua mogelijkheden etc.” “Ja, wat dan.” Ellie legde het aan James uit en keek vol spanning naar de uitdrukking op zijn gezicht die amper veranderde. “Ja, okay dan ga je toch je lijkt er zo op gebrand te zijn en wat doe je met Charlie?” “Wat bedoel je, wat doe IK met Charlie?, zoals ik al zei misschien kan ze mee, dat wil ik nog uitzoeken. Maar is ze alleen mijn dochter, wat doe Jij met Charlie?”

Geërgerd liep ze de keuken uit voordat ze iets zou zeggen wat niet terug te draaien zou zijn.

Ze wist zeker dat er een oplossing zou zijn zoals altijd.

De telefoon ging over, “voor jou” hoorde ze vanuit de kamer brullen, “ik neem hem hier wel op” ze hoorde de klik toen James de telefoon neerlegde.

“Hallo, wat leuk je gezien te hebben, nou voorbijrijdend dan.”

Ze luisterde naar Albert zijn stem, en vuurde een verbaal vragenvuur op hem los “wat leuk je weer eens te horen ‘vreemdeling’ hoe is het met je en waarom hoor ik je de laatste tijd niet?” de stilte was bijna voelbaar, “ben je aan ’n ander boek begonnen, ik heb het niet echt gevolgd hoe het verder is gegaan de afgelopen keer, de promo’s, de lezingen en zo, ben je daar nog druk mee.” Ellie ratelde voort, Albert kon er bijna geen woord tussen krijgen en luisterde gewillig naar de woordenvloed aan de andere kant van de lijn.

“Als je eens wat tijd hebt zullen we dan wat afspreken, lijkt mij erg leuk je weer eens te zien” Ellie pakte gelijk haar agenda en prikte ’n datum waar Albert mee instemde, het leek haar ook leuk om weer eens wat tijd met hem door te brengen, ook al was het maar voor ’n drankje.

Drukdoende zocht ze door ’n stapel oude tijdschriften naar een exemplaar waar ze een artikel over Cuba had gelezen.

Na een tijd gehurkt te hebben gezeten werd ze bewuster van haar knieën die steeds stijver en gevoeliger begonnen aan te voelen. Dus schoof ze haar voeten naar voren en ging languit tegen het voeteneind van het bed zitten, opgelucht las ze verder. Charlie kwam wankelend binnen, de voetjes bewogen zich nog redelijk onzeker voort, en de concentratie op haar gezichtje sprak boekdelen, Ellie keek hoe haar dochtertje met ’n ongekende snelheid naar haar toekwam.

Ze pakte haar op en ondanks dat de kleine tegenstribbelde kon ze nergens heen, ze legde uiteindelijk haar hoofdje tegen haar moeders warme hals en gaf haar ’n kusje. Ze besloot om de boel de boel te laten en nu dan maar de boodschappen te gaan doen.

In het boodschappenwagentje van de supermarkt keek Charlie haar oogjes weer uit. Als Ellie te dicht bij de schappen stond gingen automatisch de kleine grijpgrage armpjes richting de artikelen die daar zo perfect gespiegeld stonden om door de kleine of door elkaar gebracht te worden of dat er iets zou vallen.

Af en toe gaf Ellie 'n ruk aan het wagentje zodat Charlie alleen maar de artikelen van een veilige afstand kon bekijken, wat haar op deze manier met het boodschappen doen meer rust gaf. Met een glimlach op haar mond duwde ze het wagentje met de kostbare lading door de paden van de supermarkt.

Ellie liet haar dochtertje zoveel mogelijk het idee hebben dat ze meehielp om de boodschappen achterin het wagentje te leggen, waar de kleine meid ook duidelijk veel plezier in had, 'hoe zou het over 'n paar jaar gaan, zou ze dan nog steeds met hetzelfde enthousiasme willen helpen' vroeg Ellie zich af en laadde de auto zonder erbij na te denken verder in, ze deed Charlie goed vast in haar stoeltje. Eenmaal achter het stuur duwde ze het frontje tegen de cd-speler aan en draaide de volumeknop wat zachter dan gebruikelijk was voor haar, maar ja met Charlie in de auto kon ze onmogelijk het volume hard hebben, en reed relaxed naar huis. Charlie maakte allerlei tevreden geluidjes achterin de auto, haar manier van meezingen, ze keek naar haar dochtertje door het achteruitkijkspiegeltje en zag dat ze met haar de kleine knuistjes ondertussen aan het zitje zat te friemelen.

Ze ruimde geroutineerd de spullen op, och wat vond ze dit toch iedere keer weer vreselijk. Zo'n vicieuze cirkel, binnen enkele dagen deed ze ditzelfde ritueel weer van voren af aan. Naar de supermarkt, spulletjes uit de schappen halen, in het wagentje leggen, dan op de band bij de kassa, weer in het wagentje, vanuit het wagentje de achterbak in, eerst in tassen en kratten doen, dan uit de auto halen en ja hoor thuis het laatste deel van het ritueel het in de kasten en koelkast opruimen, nee absoluut niet haar favoriete bezigheid.

Ze zette de spullen die ze voor het avondeten nodig had klaar op het aanrecht en ging met Charlie op het terras zitten.

Charlie gooide de blokken, die in 'n opberg box lagen en in de hoek stonden, over de gehele oppervlakte en keek lachend naar haar moeder die dit alles in zich opnam.

Soms moest je wel uitkijken hoe en waar je liep, het is Ellie weleens overkomen dat ze met haar blote voeten op 'n blokje stapte en dat was geen prettig gevoel. Ze hoorde Charlie snelle slokjes drinken uit haar beker en zei dat ze rustig moest drinken. Door de zoete geur van de bloesem en de zwoele warmte voelde ze zich loom worden. Ze pakte Charlie op en staarde 'n moment naar de horizon, liep naar de keuken en begon met de voorbereidingen voor de maaltijd. Charlie zat in haar stoel te kijken hoe haar mama bezig was en af en toe kreeg ze wat toegestopt van Ellie.

Ze vond dit altijd 'n heerlijk moment, Charlie die zo aan het eind van de dag 'n beetje moe, rustig aan het worden was en gedwee naar alles rondom haar zat te kijken.

Van 'n afstand zag ze Albert op haar zitten wachten, ze herkende hem direct.

Niet dat ze te laat was, maar hij was altijd wat te vroeg, ze sloeg haar arm over zijn schouder en kustte hem, "hallo, hoe gaat het met je, wat leuk je weer eens te zien". Ellie nam plaats tegenover hem en bestelde wat te drinken. Ze keek hem voor 'n moment aan en haalde haar schouders op. "Wat zie je er goed uit!" Albert moest lachen om die opmerking van haar, nooit te verlegen om 'n compliment te geven dacht hij.

Ze wisselden wat smalltalk met elkaar uit en brachten elkaar op de hoogte van de laatste ontwikkelingen op het persoonlijke vlak. "Het lijkt alweer zolang geleden sinds wij..." Albert knikte "ja, zo is het nu eenmaal, jammer dat het zo gelopen is, 'n andere tijd 'n andere plaats misschien!

Maar je bent toch gelukkig met James, en Charlie."

Ellie keek naar Albert en voor 'n moment flitsten er wat momenten voorbij die ze met hem had gehad, "oh ja ik voel me heerlijk, ben ook weer behoorlijk intensief bezig met het tijdschrift, wij denken, Percy en ik, erover om naar Cuba te gaan..."